

side fremsendt 1. og senere 2. *strejkevarsel* overfor arbejdsgiverorganisationerne for et mindre antal virksomheder til iværksættelse henholdsvis den 2., 6. og 12. april 1955. Herefter afgav arbejdsgiverorganisationerne 1. *lockoutvarsel* indenfor det samlede overenskomstområde. De i den anledning under ledelse af statens forligsmand i arbejdsstridigheder stedfundne forhandlinger blev afsluttet, uden at forligsmanden fandt grundlag for at fremsætte et mæglingforslag. De varslede strejker trådte herefter i kraft til de fornævnte tidspunkter. Under 4. april 1955 fremsendte arbejdsgiverorganisationerne 2. *lockoutvarsel* for det samlede område til iværksættelse den 16. april 1955.

For at prøve endnu en mulighed for at bilægge de opståede uoverensstemmelser indkaldte regeringen den 4. april parterne til et *møde hos økonomi- og arbejdsministeren* den 9. april. Da disse forhandlinger imidlertid også er endt resultatløst, må regeringen anse det for nødvendigt at søge uoverensstemmelserne bilagt ad lovgivningens vej gennem nedsættelse af en særlig voldgiftsret.

Man har herved navnlig ment at burde tage i betragtning de meget alvorlige følger, som en arbejdsstandsning indenfor landbruget, mejerierne, skovbruget og gartnerierne m. v. ville få såvel for landets eksport og valutamæssige stilling som for befolkningens forsyning med levnedsmidler.

Ved lovforslaget ... foreslås det, at *overenskomsterne fremdeles skal være gældende fra 1. april 1955 at regne, således at de bestående uoverensstemmelser afgøres af en særlig voldgiftsret*“.

Ved fremsættelsen af lovforslaget oplyste *økonomi- og arbejdsministeren*, at den varslede strejke for 79 større gårde trådte i kraft den 2. april. Den 6. april iværksattes en tilsvarende begrænset strejke overfor 78 gartnerier og den 12. april overfor 28 planteskoler. Det af arbejdsgiverorganisationerne den 4. april udsendte 2. *lockoutvarsel* gjaldt for det samlede overenskomstområde og ville i sine konsekvenser få en meget væsentlig betydning for landbrugseksporten og for befolkningens forsyning med de nødvendige livsfornødenheder. Ministeren udtalte yderligere, at regeringen måtte anse det for særdeles betydningsfuldt at bevare det gældende system for ordningen af arbejdsforholdene, hvorefter parterne selv, eventuelt under ledelse af statens forligsinstitution, søger at forhandle sig tilrette om de fornødne overenskomster og tager ansvaret for disses indhold.

Ved lovforslagets 1. behandling erklærede *Bundvad (S)*, at socialdemokratiet absolut ikke er tilhænger af tvungen voldgift i arbejdsstridigheder; imidlertid anså han det nødvendigt at anvende denne fremgangsmåde til løsning af den foreliggende konflikt under hensyn til Danmarks økonomiske stilling og til det store valutaunderskud, til hvis nedbringelse der fornylig var gennemført indgribende foranstaltninger.